

CUỘC ĐỜI CHA PIÒ

PADRE PIO

Tác giả: Dorothy M. Gaudiose
PT. Giuse Trần Văn Nhật lược dịch

THẦY PIÒ

I

"Đến đây, Francis, mày không muốn chơi sao?"

Đứa con trai nhà quê mảnh khảnh cười nhút nhát, và lắc đầu từ chối lời mời của ba đứa con trai khác lớn tuổi hơn. Chúng khoảng mười bốn tuổi và nổi tiếng là hung dữ, náo động nhất làng.

"Tại sao không?" Một đứa lớn nhất ra đứng chặn đường, hất hàm hỏi. Francis né tránh cái nhìn hăm dọa của nó, và cậu xin tha.

"Thôi, để cho bé đi," một trong ba đứa vừa chế diễu vừa thúc cù chỏ vào tấm thân gầy yếu của Francis.

Francis cảm thấy đau nhói. Nước mắt lưng tròng, cậu đưa mắt cầu cứu với đứa thứ ba mà nó cũng chỉ đứng nhìn cậu một cách tò mò. Cũng vô ích, cũng chẳng tử tế gì hơn. Cậu thấy có một khoảng trống giữa hai đứa nó nên vội chạy lên qua, để lại đằng sau tiếng cười khoái trá của bọn chúng.

Hai đứa lớn la hét ầm ĩ như muốn đuổi theo đứa trẻ xấu số, nhưng đứa thứ ba giơ tay chặn lại. "Thôi tha cho nó. Tụi bay to gấp đôi nó mà."

Bây giờ chỉ còn một mình Francis lững thững trên đường, và cậu quẹo vào một con dốc nhỏ dẫn đến khu vực nghèo nhất trong làng. Đó là Pietrelcina thuộc tỉnh Benevento ở phía nam nước Ý, mà tám năm trước, ngày 25 tháng Năm, 1887, cậu sinh ra tại đây. Bố mẹ cậu mua được một căn nhà làm bằng đá nghèo nàn, chỉ có một tầng và hai phòng ở số 27 đường Vico Storto Valla. Đó là con đường nhỏ hẹp, gồ ghề, có nghĩa "đường thung lũng ngoằn ngoèo," luôn qua một khu vực tách biệt hẳn với con phố lớn mà khu vực đó đã trở thành một ngôi làng với những con đường lát sỏi hỗn độn có những căn nhà làm

bằng đá nhỏ bé, khiêm tốn, đã xám xịt theo thời gian, với những cánh cửa sổ thô sơ chỉ lớn hơn lỗ châu mai.

Khi Francis về đến nhà thì nắng đã chói chang trên con đường Vico Storto Valla. Vào buổi sáng ngay sau khi cậu sinh ra trong căn phòng "kín đáo" phía sau nhà, cậu được rửa tội tại nhà thờ Đức Mẹ Các Thiên Thần và lấy tên thánh là Francesco để vinh danh Thánh Phanxicô Assisi. Việc cậu chào đời cũng không được chú ý lắm. Cũng chỉ là một đứa bé sinh trưởng trong căn nhà tồi tàn thuộc một khu phố nghèo, và đối với cha mẹ cậu, thêm cậu chỉ là thêm một miệng ăn.

Sau này, cộng với người anh của cậu là Michael, lại có thêm ba đứa nữa là Felicia, Pellegrina, và Grazia. Hai đứa nữa, là Francesco và Amalia đã chết sau khi sinh được vài tháng.

"Francis!" mẹ cậu kêu lên cách sừng sốt khi cậu đẩy cửa bước vào nhà. "Con ở đâu vậy?"

Francis thưa, "Con rảo bộ," và cậu nhận ra rằng mình vắng nhà đã khá lâu. Nhưng cậu không muốn kể cho mẹ nghe về việc mấy thằng du côn trong làng chặn đường.

"Rảo bộ? Những ba giờ đồng hồ? Con nghĩ là mình giàu lắm hay sao để có thời giờ rảo bộ?"

"Thưa mẹ không," Francis trả lời cách hiền từ, và cậu xin lỗi mẹ. Cậu không vui khi thấy mẹ lo lắng. Trán mẹ cậu đầy những nếp nhăn trên đôi mắt nâu quầng đen, và đôi môi mỏng, nhợt nhạt của bà dường như chưa bao giờ nở một nụ cười. Mớ tóc nâu của bà được búi ra đằng sau càng làm nổi bật những đường nét của một khuôn mặt khắc khổ. Dù bà còn trẻ nhưng lúc nào bà cũng mệt; đời sống của bà thật khó khăn và cậu không muốn làm khổ mẹ thêm nữa.

"Con thấy mấy con chim đẹp quá, mẹ," cậu lên tiếng, hy vọng sẽ giúp mẹ cậu nghĩ đến những gì dễ thương. "Nó có đôi cánh vàng và bay lượn trên trời như thiên thần, dưới những đám mây, rất gần Chúa."

Bà không thể làm gì hơn là nở một nụ cười trong ánh mắt rạng rỡ của đứa con. Bà lắc đầu thờ dãi. Cậu là một đứa con trai hiền lành, và đẹp trai, nhưng thật yếu ớt và thật khác biệt với những đứa con khác. Tương lai của cậu sẽ ra sao?

Tên Maria Giuseppa de Nunzio Forgione là tên thật của bà Giuseppa. Bà lấy ông Orazio Forgione, một nông gia đẹp trai, nước da ngăm đen, với đôi mắt sâu và mớ tóc màu hạt dẻ sậm. Hai người, cùng với các con cày bừa trên mảnh đất rộng hai mẫu mà họ tậu được ở cách Pietrelcina không xa lắm. Chồng bà, có khi được gọi là Zi' Orazio. Zi (bác) và Zia (di) là những tên thân mật thường được dùng để gọi những người lớn tuổi trong miền nam và trung nước Ý.

Bà Giuseppa để Francis ở nhà trông coi ba đứa em gái trong khi bà ra đồng để giúp chồng và đưa con cả đem rau trái về nhà. "Con phải trông mấy đứa em," bà nghiêm nghị nói với Francis. "Hôm nay đừng rảo bộ nữa."

Cậu giấu sự đau khổ trong đôi mắt nâu, lí nhí thưa: "Dĩ nhiên là không, thưa mẹ." Không bao giờ cậu dám chệnh mảng trách nhiệm.

Trong khi mẹ vắng nhà, Francis đến gần cửa sổ để hưởng những làn gió mát thổi qua khi mặt trời từ từ xuống thấp trên bầu trời mùa hạ ở Pietrelcina. Cậu có thể nghe thấy tiếng

trẻ nô đùa cách đó không xa lắm, trong sân nhà thờ nhỏ bé cũ kỹ, được dâng kính Thánh Piô V. Nhưng cậu không muốn tham dự cuộc chơi với chúng. Cậu thấy mãi nguyện khi đứng ở cửa sổ và theo dõi bóng hoàng hôn đỏ trên vách tường đá của căn nhà đối diện và làm thâm đen những vết nứt của con đường làng.

Khi Francis nghe thấy tiếng lọc cọc của chiếc xe gỗ được kéo bởi con lừa nâu nhỏ--là tài sản quý báu của gia đình Forgione--thì trời đã nhá nhem tối. Anh của cậu, một người cao và gầy với mái tóc nâu sậm, vừa đi với cha vừa thúc con lừa. Trên khuôn mặt họ đầy bụi và mồ hôi. Phía sau, bà Giuseppa cẩn thận đưa tay giữ cái thúng rau trái đội trên đầu.

"Francis! Ra giúp mẹ," ông Orazio cất tiếng gọi một cách mệt mỏi. Ông đặt cái cuốc xuống và ra hiệu cho Michael tháo dỡ đồng rau trái đầy ắp trên xe.

Sau khi được rửa sạch, mớ rau trái sẽ được đem ra chợ bán vào sáng hôm sau. Ngoại trừ vào mùa đông, từ sáng tinh sương cho đến khi tối mịt, công việc cứ thế tiếp tục, ngày này sang ngày khác, năm này sang năm nọ, không bao giờ ngừng. Họ chia sẻ mảnh ruộng đó với một người bà con để giúp trả tiền thuế, và lúc nào cũng đầy thực phẩm, dù họ làm việc vất vả nhưng trong nhà không bao giờ có dư được năm đồng "lira" (khoảng 1 đô la vào thời đó).

Khi những công việc trong nhà đã gần xong, gia đình Forgione quây quần trong cái bếp mộc mạc, bàn ghế thưa thớt để lần chuỗi Mai Khôi. Như tất cả những người trong làng coi tôn giáo là khởi đầu, cùng đích, và lý do để tồn tại, ông bà Orazio cũng nuôi nấng con cái một cách nghiêm khắc, trung thành của người nông dân đặt Thiên Chúa lên trên hết.

Bà Giuseppa nhìn đứa con trai nhỏ đang quỳ một cách thành kính trên nền đá bên cạnh chiếc bàn gỗ sần sùi. Bà đặt bàn tay rám nắng, chai lì lên mái tóc của nó và vuốt mớ tóc lòa xoà trên trán. Ông Orazio ngồi trên chiếc giường sắt cách đó chừng một sải tay, tạo thành chiếc bóng đen trên bức tường quét vôi trắng trơ trụi. Ông quan sát bà một cách kín đáo khi bà vuốt ve mái tóc đứa con. Chính ông cũng thấy Francis không giống như những đứa con khác. Trong tư tưởng thâm kín, ông cũng nghĩ như bà: Tương lai của nó sẽ ra sao?